

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΑΡΧΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν 11^η /24^η Ἰανουαρίου 2010, Κυριακὴν τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἀγίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου εἰς τὴν Ἱερὰν αὐτοῦ Μονὴν, εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας, εἰς τὴν τοποθεσίαν μεταξύ τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων καὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου.

Τὴν ἱερὰν Μονὴν αὐτὴν ἵδρυσεν ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης. Οὗτος προσῆλθεν εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν ἀπὸ τὴν πατρίδα του, Μογαρισσὸν τῆς Καππαδοκίας τὸ ἔτος 451. Κατ' ἀρχὰς ἐμόνασεν εἰς τὸ τάγμα τῶν Σπουδαίων καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Καθίσματος, νοτίως τῶν Ἱεροσολύμων, πρὸ τῆς Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἠλίου, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἰδρύσει ἡ εὐσεβὴς Βυζαντινὴ προσκυνητρία Ἰκελία.

Ἀναζητῶν περισσοτέραν ἡσυχίαν εἰς τὴν βαθυτέραν ἔρημον, ἔφθασεν εἰς περιοχὴν, ἡ ὁποία εἶχε ὑπόγειον φυσικῶς λαξευμένον σπήλαιον. Εἰς αὐτὸ παρέμεινε καὶ ἔζησε ἐν ἀσκήσει προσευχῆς, νηστείας, ἡσυχίας ἐκ τοῦ κόσμου καὶ κοινωνίας μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ἀργότερον τοῦ ἀπεκάλυψεν ὁ Θεὸς ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ σπήλαιον εἶχον διανυκτερεύσει οἱ τρεῖς Μάγοι, προσκυνηταὶ τοῦ Θεοῦ βρέφους, ὅτε, φεύγοντες τὸν Ἡρώδη, δι' ἄλλης ὁδοῦ ἐπέστρεφον εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν.

Εἰς τὴν ὑπεράνω καὶ πέριξ τοῦ σπηλαίου τούτου ἔκτασιν ἵδρυσεν τὸν πρῶτον ναὸν καὶ τὴν Ἱερὰν αὐτοῦ Μονὴν ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος, ὅταν τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς ἀναλάβῃ πνευματικῶς οἱ μοναχοὶ τῆς ἐρήμου, οἱ ὅποιοι ἐν τῷ μεταξύ τὸν εἶχον ἀναγνωρίσει ὡς πεφωτισμένον ἄνδρα τοῦ Θεοῦ καὶ ἔμπειρον καθοδηγητὴν.

Τούτους ἀνέλαβε ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος, ὑπεῖκων εἰς τὴν παράκλησιν αὐτῶν, καὶ καθοδηγεῖ εἰς τὸ μοναστήριον αὐτοῦ, ἔχον τὴν τάξιν Κοινοβίου. Ἐδέχετο δηλαδὴ εἰς αὐτὸ τοὺς ἀρχαρίους μοναχοὺς, οἱ ὅποιοι ἔζων κοινοβιακὴν κοινὴν ζωὴν προσευχῆς καὶ ἐργασίας, ὄντες εἰς στενὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ ἡγουμένου καὶ καθοδηγούμενοι ὑπ' αὐτοῦ, δοκιμαζόμενοι, μέχρις ὅτου κριθοῦν ἄξιοι νὰ μεταβοῦν εἰς μοναστήριον Λαύρας.

Τὴν εὐθύνην ὅλων τῶν Κοινοβίων τῆς Παλαιστίνης εἶχεν ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος, δι' αὐτὸ καὶ λέγεται Κοινοβιάρχης. Τὴν εὐθύνην ὅλων τῶν Λαυρῶν τῆς Παλαιστίνης εἶχεν ὁ Ἅγιος Σάββας. Εἰς τὴν Λαύραν ἐγίνοντο δεκτοὶ οἱ προκεχωρημένοι εἰς τὴν ἄσκησιν μοναχοὶ δι' ἐντονωτέραν προσευχὴν ἐν ἀπολύτῳ ἡσυχίᾳ καὶ δυσκολωτέραν ἄσκησιν καθ' ἡμέραν εἰς τὰ κελλία των. Τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἐορτάς συνηθορίζοντο εἰς τὸ Κυριακὸν τῆς Μονῆς. Ὁ Ἅγιος Σάββας, συμπατριώτης καὶ συνασκητὴς τοῦ Ἀγίου Θεοδοσίου, χαριεντιζόμενος ἔλεγεν εἰς τὸν Ἅγιον Θεοδόσιον, ὅτι: **«ἐγὼ εἰμι ἡγούμενος ἡγουμένων, ἐν ᾧ ἐσύ εἶσαι ἡγούμενος παίδων».**

Οἱ δύο αὐτοὶ μεγάλοι ἄνδρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ δεσπόζοντες τῆς ὅλης μοναχικῆς ζωῆς τοῦ 5^{ου} μ.Χ. αἰ. εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων καὶ οἱ κύριοι καὶ ἀναμφιταλάντευτοι πολέμιοι τοῦ καινοφανοῦς αἵρετικοῦ δόγματος τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ.

Εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡ Μονῆ τοῦ Ἀγίου Θεοδοσίου εἶχε τέσσαρας Ἐκκλησίας καὶ

ἐπτακοσίους μοναχούς διαφορετικῶν ἐθνικοτήτων. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἡσυχαστικὴν ζωὴν τῆς ἐρημικωτάτης Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα, ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου, λόγῳ τῆς ἐγγύτητος αὐτῆς εἰς τὰς πόλεις τῆς Βηθλεέμ, τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων καὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἀπεδέχθη, χάριν τῶν ἀναγκῶν τῶν ἀνθρώπων, κοινωνικώτερον τρόπον μοναχικῆς ζωῆς. Ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν διαβατῶν καὶ τῶν προσκυνητῶν τῶν κρουόντων τὴν θύραν αὐτῆς.

Οἱ μοναχοὶ εἰργάζοντο εἰς τὸ ἐργόχειρον. Σύνθημα τῆς Μονῆς ἦτο: **«οὐδεὶς ράθυμος εἰσὶτω ἐν αὐτῇ»**. Ἐκ τοῦ ἐργοχείρου αὐτῶν ἐβοήθουν τοὺς πτωχοὺς, συνειτῆρουν γηροκομεῖον καὶ πτωχοκομεῖον εἰς τὴν Μονήν. Ἡ Μονὴ εἶχεν ἐκπαιδευτήριον μοναχῶν. Μοναχοὶ τῆς Μονῆς αὐτῆς διετέλεσαν ὁ Ἅγιος Μοδεστος καὶ ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος, Πατριάρχαι Ἱεροσολύμων καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Μόσχος, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Λειμωναρίου».

Ἡ Μονὴ ἐσυνέχισε τὴν παρουσίαν καὶ τὴν προσφορὰν αὐτῆς καὶ μετὰ τὴν Κοίμησιν τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς τὸ ἔτος 529 καὶ ὑπὸ ἀντιξόους περιστάσεις κατακτήσεων καὶ ἐπιθέσεων ἐκ τῶν περιοίκων νομάδων, ἄλλοτε μὲ περισσοτέρους καὶ ἄλλοτε μὲ ὀλιγωτέρους μοναχοὺς.

Εἰς τὸ ὑπόγειον σπήλαιον «τῶν Μάγων» εὐρίσκεται ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου, ὁ τάφος τῆς μητρὸς του, Ἀγίας Εὐλογίας, τῆς μητρὸς τοῦ Ἁγίου Σάββα, Ἀγίας Σοφίας, τῆς μητρὸς τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ, Ἀγίας Θεοδότης, τῆς Ἀγίας Μαρίας, συζύγου τοῦ Ἁγίου Ξενοφῶντος καὶ μητρὸς τῶν Ἁγίων Ἰωάννου καὶ Ἀρκαδίου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Μόσχου, συνασκητοῦ τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, καὶ συγγραφέως τοῦ «Λειμωναρίου».

Ἡ Λειτουργία διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου, συμπέσασα μὲ τὴν Κυριακὴν τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, ἐτελέσθη εἰς τὸ Καθολικόν τῆς Μονῆς, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου Γ', συλλειτουργούντων Αὐτῷ, τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χριστοδούλου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Ἀβήλων κ. Δωροθέου, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐδοκίμου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Ποιμένων εἰς Μπετσαχούρ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου, ἐγγάμων ἱερέων τῆς κώμης τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων καὶ ἱεροδιακόνων.

Παρά τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κλίματος πρὸς τὸ ψυχρόν, ἀθρόα ὑπῆρξεν ἡ προσέλευσις καὶ συμμετοχὴ τῶν πιστῶν ἄχρι ἀσφυκτικῆς πληρώσεως τοῦ Καθολικοῦ, ὑπὸ Ἑλλήνων, Ἀραβοφώνων, Ρώσων καὶ Ρουμάνων κατανυκτικῶς καὶ ὀρθοδόξῳ τῷ ἥθει προσευχομένων. Ἡ θ. Λειτουργία, βοηθούσης τῆς ψαλμωδίας τῆς χορωδίας τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ὑπὸ τὸν Ἀρχιμανδρίτην π. Ἀριστόβουλον καὶ αὐτῆς τῆς Ἀραβοφώνου Κοινότητος τῆς Μπετζάλλας ὡς καὶ τῆς παιδικῆς χορωδίας τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Μπετζαλλᾶ, ὑπὸ τὸν κ. Ἰμβραῆμ Μουκάρκαρ, ἔγινε καὶ πάλιν ὁ τόπος συναντήσεως θεοῦ καὶ ἀνθρώπου καὶ ἡ κάθοδος τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν καὶ ἡ ἀνοδος τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν οὐρανόν, ἡ πρόγευσις τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ, ὁ χῶρος τῆς μεταλήψεως τοῦ Ἁγίου Σώματος καὶ τοῦ Τιμίου Αἵματος τοῦ Χριστοῦ δι' ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Τὴν πνευματικὴν ἐν τῇ θ. Λειτουργίᾳ ἐπικοινωνίαν τῶν πιστῶν μετ' ἀλλήλων καὶ μετὰ τῆς Ἀγίας Τριάδος, τὴν πνευματικὴν χαρὰν καὶ εὐφροσύνην ἠκολούθησε καὶ ἡ σωματικὴ ἀναψυχὴ καὶ ἀνάπαυσις μὲ τὴν φιλόξενον δεξίωσιν καὶ ἀβραμιαίαν τράπεζαν, παρατεθεῖσαν εἰς τὸν Μακαριώτατον, τὴν συνοδείαν Αὐτοῦ καὶ εἰς

πάντας τούς ἑορταστάς ὑπό τοῦ πολιοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱεροθέου, φιλοξένου, ρέκτορος καί ἀγωνιστοῦ προστάτου τῆς Μονῆς καί τῆς πέριξ περιουσίας αὐτῆς ἐπί τριακονταετίαν καί πλέον.

Κύριος ὁ Θεός εἶθε νά στηρίζη αὐτόν εἰς ἔτη πολλά πρὸς ἔπαινον τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, τοῦ ἔθνους ἡμῶν καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder